

Đối mặt với những thách thức hiện tại, Mỹ phải lựa chọn giữa hai giải pháp: rút khỏi thế giới hoặc can dự với các đồng minh cũ và mới để bảo vệ một thế giới mới của các cơ hội và an ninh. Mặc dù các nhà lãnh đạo Mỹ nên luôn luôn đặt lợi ích của Mỹ lên trước tiên, điều đó không có nghĩa là Mỹ phải xây nên các bức tường hoặc cô lập bằng cách hành động theo các cách khiến các đồng minh xa lánh.

Hệ thống quốc tế mà Mỹ và các đồng minh của nước này đã tạo ra sau Chiến tranh thế giới thứ hai đã mang lại lợi ích cho toàn thế giới, nhưng sự can dự vì kinh tế và chính trị toàn cầu đã khiến quá nhiều người Mỹ bỏ bệ lợi phía sau. Trong 70 năm

qua, các nền dân chủ thế giới đang bị đe dọa bởi những trở ngại kinh tế toàn cầu, những nỗ lực do Mỹ lãnh đạo đã làm giảm đáng kể nghèo đói và bệnh tật, và thế giới đã tránh được xung đột nước lớn. Tuy nhiên, nhiều người Mỹ - bao gồm cả tôi - đang ngày càng tin rằng một nước của chúng ta đang trải qua giai đoạn khủng hoảng lãnh đạo. Mọi người đang đánh mất niềm tin rằng các nhà lãnh đạo của chúng ta sẽ làm việc để mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn cho mọi người Mỹ và họ sẽ tiếp hợp chúng ta gia nhập cùng với các đồng minh để tạo ra các giải pháp mang tính hợp tác cho các vấn đề toàn cầu mà đang vùi dập chúng ta. Tổng thống kinh tế đang mang lại những lợi ích cho một số ít người chứ không phải cho nhiều người. Số luận bàn chính trị đã bị tính bè phái và tính tự cao tự đại đi đầu đi cuối.

Để vượt qua những thách thức này, chúng ta phải lựa chọn giữa hai giải pháp: đóng cửa và rút khỏi thế giới hoặc can thiệp vào các đồng minh của chúng ta và mọi điều bất đầu một thế giới mới của các cuộc hội và an ninh. Mặc dù các nhà lãnh đạo Mỹ nên luôn luôn đặt lợi ích của Mỹ lên trước tiên, điều đó không có nghĩa là chúng ta phải xây nên các bức tường, đóng cửa thế giới, hoặc cô lập Mỹ bằng cách hành động theo các cách khiến các đồng minh của chúng ta xa lánh. Tiếp tục làm điều đó sẽ không bao giờ chúng ta khỏi những thách thức bên ngoài; nó sẽ dẫn đến sự biến mất của chúng ta thành những người ngoài cuộc với ngày càng ít ảnh hưởng hơn.

Tôi chọn cách hợp tác và can thiệp. Cho những người đã quên những bài học lịch sử mà chúng ta có thể dám chắc rằng hòa bình và thịnh vượng đang chờ đợi chúng ta bên trong "Pháo đài Mỹ". Tuy nhiên, công thức về những cuộc tranh luận này - rút lui hay can thiệp - là việc có được các câu trả lời theo cách đã chọn cho các vấn đề mà một nước gặp phải sẽ không có tác dụng. Thế giới mới đòi hỏi phải có những câu trả lời mới, ngay cả với những câu hỏi cũ. Con đường phía trước không phải là rút lui mà là để mọi cam kết của chúng ta ủng hộ những người chia sẻ giá trị của chúng ta, khơi động lại những công tác của chúng ta, và thúc đẩy một số động thu nhập mới về cách để chúng ta chính sách và thế giới của chúng ta cho phù hợp với thế giới mới.

Tổng thống vừa trong Ủy ban Quân sự và là chủ tịch Ủy ban Ngân sách Hội viên Mỹ khi Chính phủ Mỹ có được ngân sách cân bằng duy nhất, tôi không lạ gì với sự bị quan của những người nói: "Không thể làm được điều đó". Nhưng tôi cũng không lạ gì với hy vọng đến từ việc nhìn thấy những thành tựu trong quá khứ. Các nhà lãnh đạo giải quyết phải dựa vào hy vọng đó để tìm lại tính công bằng, lịch sử, tôn trọng lẫn nhau và sự thà hi vọng.

Vì thách thức nội tiếp thách thức, chúng ta tốt hơn hết nên làm việc cùng nhau hơn là làm việc một mình. Các báo động tiềm ẩn kinh tế của chúng ta, chúng ta phải chuẩn bị cho người lao động của chúng ta sẵn sàng hướng tới tương lai thay vì rút lui vào chế độ bảo vệ. Các đại phó với các mối đe dọa toàn cầu, chúng ta cần phải tăng cường các hệ thống phòng thủ và củng cố các liên minh của mình. Các công việc chế độ bảo vệ, chúng ta phải nhận thức rõ hơn về thời điểm sẵn sàng sức mạnh M và đòi hỏi các đồng minh của chúng ta gánh vác nhiều gánh nặng hơn. Các đại phó với sự trỗi dậy của Trung Quốc, chúng ta phải đặt được sự cân bằng thích hợp giữa hợp tác và đối đầu. Nói cách khác, thế giới cần thêm sự can thiệp của người M, chứ không phải ít hơn.

Biên số giá đỡ thành công

Là thành phố bang Ohio, một bang có nền kinh tế lớn hơn nền kinh tế của 160 quốc gia, tôi được nhắc nhở hàng ngày rằng chúng ta đang sống trong một thế giới kết nối. Hơn 250.000 việc làm trong bang của tôi phụ thuộc vào thương mại, và những việc làm đó mang lại thêm 50 tỷ USD trong thu nhập xuất khẩu. Một M nói chung, cứ 5 việc làm thì có 1 việc làm - 40 triệu trong số đó - phụ thuộc vào thương mại và những việc làm này có xu hướng được trả công cao hơn. Không thể phủ nhận rằng khi hàng hóa và dịch vụ đã dịch chuyển từ do hơn qua biên giới, nền M nói chung đã trở nên tốt đẹp hơn. Những công có một số người đã gánh chịu hậu quả do điều đó. Công nhân việc làm mất đi, và các lò luyện thép ở quê hương McKees Rocks, Pennsylvania của tôi là một minh chứng. Những nhà máy luyện thép này từng là phòng thí nghiệm của sự giàu có của tầng lớp trung lưu. Ngày nay, các công việc được trả lương cao mà chúng ta cung cấp đã biến mất.

Chính bản thân người M phải không ngừng đòi hỏi duy trì tính cạnh tranh. Tuy nhiên, các đại tác thương mại quốc tế của chúng ta phải nhận ra rằng nếu họ không làm nhiều hơn để loại bỏ rào cản của chính phủ, việc bán phá giá và hành vi cạnh tranh khác, thì sẽ mang lại cho thương mại tự do và công bằng sự suy giảm thậm chí hơn nữa ở M. Kết quả là mọi người sẽ phải chịu khổ. Tuy nhiên, chúng ta không cần phải sẵn lòng thu quan và hơn nữa chấp nhận tay nhấc khi các đại tác của chúng ta bắt đầu nhìn nhận những quan ngại của chúng ta một cách nghiêm túc. Các giảm tình trạng một việc làm từ thương mại, chúng ta cần một quy trình nhanh chóng, không có những sự chậm trễ quan liêu, để đánh giá các vi phạm thương mại và ngăn chặn chúng khi chúng xảy ra. Những chúng ta cũng phải thực hiện những nỗ lực mới giúp mọi người có các kỹ năng cần cho công việc trong tương lai. Chính công nghệ chế không phải thương mại gây ra phần lớn tình trạng thất nghiệp của người M trong thế kỷ trước. Xu hướng đó sẽ chỉ ngày càng tăng thêm.

Sẽ xuất hiện những sự bất ổn hàng nghìn người như là làn sóng công nhân. Sẽ là ngu ngốc nếu tìm cách tự bảo vệ mình khi sự mất ổn định của làn sóng này bằng cách rút lui. Thay vào đó, chúng ta phải cố gắng lên ngấn sóng này. Điều đó có nghĩa là chúng ta phải tập trung cho lực lượng lao động Mỹ - công nhân là điều chỉnh các nỗ lực giáo dục và đào tạo của chúng ta cho phù hợp với nhu cầu của các ngành công nghiệp mới và cải thiện tính linh hoạt của thị trường lao động. Các nhà sản phẩm phải cùng với khu vực tư nhân cùng nhau xây dựng trình độ kỹ năng thích hợp, phát triển các kỹ năng phù hợp và giúp các doanh nghiệp có phần tham gia lớn hơn trong hệ thống giáo dục bằng cách cung cấp tài trợ, các công nhân làm việc và đào tạo nghề tại chỗ. Sẽ lãnh đạo thế giới là thế hiện tinh thần can đảm để giúp mọi người nắm bắt sự thay đổi, tìm kiếm những biên giới mới, và điều chỉnh trong một thế giới có nhịp độ nhanh - không đưa ra những hứa hẹn sai lầm về việc quay trở lại quá khứ. Sẽ lãnh đạo đúng đắn có thể rút ra từ những bài học mà chúng ta cần để phát triển, những điều mà tôi biết là chúng ta đã có: kỹ năng phục hồi, sự linh hoạt, sự mau lẹ và sự tận tâm học tập suốt đời.

Không có sự tin tưởng hơn về vị trí tương lai của mình trong nền kinh tế toàn cầu, người Mỹ sẽ hầu như không có lý do để ủng hộ sự hợp tác và can thiệp quốc tế. Tuy nhiên, nếu Mỹ tiếp tục đi một mình, điều đó sẽ đem lại nhiều lợi ích hơn cho các quốc gia không quan tâm đến những lợi ích tốt nhất của chúng ta, như Trung Quốc và Nga, để hình thành tương lai của chúng ta cho chúng ta. Đó là lý do gì thích tại sao việc Chính quyền Trump quay lưng lại Hiệp định Thái Bình Dương (TPP), mà đã loại bỏ 18.000 thuế quan nước ngoài hiện đang áp dụng đối với các mặt hàng mà người Mỹ chấp nhận và tìm cách bán ở nước ngoài, là một sai lầm. Những thuế quan này ngăn cản việc làm và việc loại bỏ chúng có thể dẫn đến tăng trưởng mới khắp nước Mỹ. Chúng ta không nên để đưa họ về Hiệp định thương mại tự do Bắc Mỹ hoặc Hiệp định thương mại tự do Mỹ-Hàn. Thay vào đó, chúng ta nên làm việc với các nước láng giềng và các đối tác của mình để hiện đại hóa các thỏa thuận này, mà cần thiết cho an ninh kinh tế và ổn định hàng toàn cầu của chúng ta. Về thương mại, cũng giống như nhiều vấn đề khác, mục tiêu phải là tìm ra các giải pháp cùng chung, chứ không phải để đưa và tìm cách chia rẽ và chiếm đoạt.

Chặng lối các mối đe dọa

Trong 18 năm làm việc trong Ủy ban quân sự Hanoi, tôi biết được rằng các liên minh của chúng ta mang tính sống còn đối với an ninh quốc gia. Những thế giới đã thay đổi rõ rệt kể từ khi những quan hệ đối tác này lần đầu tiên hình thành. Giờ đây

Chúng ta phải đấu tranh không chỉ với các mối đe dọa thông thường và hệt nhân quen thuộc từ Nga mà còn với các mối đe dọa từ Trung Quốc, Iran và Triều Tiên; các mối đe dọa về không gian và không gian mạng; và các mối đe dọa từ các nhân tố phi nhà nước. Môi trường mới đòi hỏi các liên minh tinh gọn, nhạy bén hơn để giải quyết những vấn đề như vậy một cách nhanh chóng.

Trong tháng Donald Trump đã đúng khi cho rằng các đồng minh của chúng ta không còn là những quốc gia nghèo khổ như Chiến tranh thế giới thứ hai nữa. Họ có thể và phải có phần tham gia phòng thủ và an ninh lớn hơn, đặc biệt là ở chính khu vực của họ. Những đồng minh này, cùng với M, cần phải cẩn thận tránh quá nhận mệnh bất kể mối đe dọa cá nhân nào, chúng hơn như không bỏ, mà gây phẫn nộ cho những thách thức dài hạn hơn, chúng hơn như sự hình thành của Nga, chế độ bán trung quốc Trung Quốc, hoặc sự phân biệt và khí hệt nhân của Triều Tiên. Tất cả chúng ta phải đi đầu chính với ngân sách của chúng ta, đầu tư vào những nỗ lực để phó với các mối đe dọa mới trong không gian mạng và duy trì khả năng của chúng ta triển khai sức mạnh và bảo đảm hệ thống thông tin mới toàn cầu mới. Và Washington phải đòi hỏi rằng các đồng minh của mình ở châu Âu và Thái Bình Dương đóng góp nhiều hơn cho những nỗ lực chung.

Là một người sinh ra trong thời Chiến tranh Lạnh, tôi nhớ rõ các bài tập “cúi xuống và che đầu” trong lớp học, một lời nhắc nhở luôn hiện hữu về nguy cơ chiến tranh hệt nhân. Không có mối đe dọa nào có những hậu quả đối với tất cả nhân loại lớn hơn việc sự dưng và khí hệt nhân một cách vô tình hay cố ý. Việc hơn chỉ rời rạc đó vẫn là ưu tiên hàng đầu của chúng ta.

Các thỏa thuận M-Nga như Hiệp ước giảm hệt nhân tầm trung (INF) năm 1987 và Hiệp ước cắt giảm vũ khí tấn công chiến lược mới (START mới) năm 2010 được thiết kế nhằm đạt được sự ổn định và an ninh cao hơn khi nói đến vũ khí hệt nhân, và không nên bị bỏ mặc tiêu đó một cách như thường. Với START mới hết hiệu lực vào năm 2021 và Hiệp ước INF đang trên bờ vực bị sự không tuân thủ của Nga làm xói mòn nghiêm trọng, chúng ta cần phải suy nghĩ thật lâu và kỹ càng về việc rời xa khi chúng. Trong khi chúng ta được thuyết phục rằng chúng không thể cứu chữa được nữa, các thỏa thuận mà nói chung đã có tác động đối với hai nhà nước năm giải hơn 90% vũ khí hệt nhân của thế giới không nên được để cho sụp đổ.

Có nhiều vấn đề đã ảnh hưởng đến quan hệ của M với Nga. Tuy nhiên, chúng ta sẽ phải làm việc với Nga về kiểm soát vũ khí, bởi vì với khoảng 7.000 đầu đạn, nước này vẫn là cường quốc hệt nhân lớn nhất thế giới. Nếu chúng ta có lợi ích chung,

Chúng ta nên hợp tác, trong khi không bao giờ nhậm một trách nhiệm chặt chẽ của các nhà lãnh đạo Nga, những ý định của họ, và việc họ coi thường các giá trị của chúng ta. Nếu chúng ta không thể hợp tác, chúng ta phải tìm kiếm cách rời Moskva cho đến khi có một sự thay đổi về cách hành xử hoặc một sự thay đổi về ban lãnh đạo.

Việc Triều Tiên có vũ khí hạt nhân vẫn là một mối quan ngại lớn nữa. Cho đến khi chúng ta có một hiệp ước cuối cùng, có thể kiểm soát chính thức chương dốt Chín tranh Triều Tiên và phi hạt nhân hóa bán đảo Triều Tiên, chúng ta sẽ cần phải duy trì áp lực buộc Bình Nhưỡng phải từ bỏ vũ khí hạt nhân của nước này. Các biện pháp trừng phạt bổ sung có thể và nên được áp dụng. Các biện pháp đó gồm có các lệnh trừng phạt đối với các công ty lớn của Trung Quốc hỗ trợ chương trình vũ khí hạt nhân của Triều Tiên. Những Triều Tiên đang làm việc ở nước ngoài để mang vũ khí cho Triều Tiên đang tiến hành tài trợ cho chương trình đó nên nhanh chóng bị trục xuất. Mỹ và các đồng minh của mình cũng nên áp đặt một chế độ cấm vận mới đối với khí hạt nhân chặt chẽ hơn đối với các chuyên hàng chuyên đến hoặc ra khỏi Triều Tiên.

Iran cũng gây ra một mối đe dọa đối với vũ khí hạt nhân lớn. Do thỏa thuận hạt nhân với Iran là một trong số ít những điều kiểm soát nước này sẽ xuất vũ khí hạt nhân, việc Tổng thống Trump từ bỏ thỏa thuận này sẽ là một sai lầm. Những thái độ tổng thống đã tạo ra sự bất đồng và chia rẽ chúng ta khỏi đồng minh của mình tại một thời điểm khi chúng ta cần phải tập hợp lại để đối đầu với vô số thách thức khác.

Tôi đồng tình với những nỗ lực của cựu Ngoại trưởng Henry Kissinger, cựu Thượng nghị sĩ đồng Dân chủ Sam Nunn của bang Georgia, cựu Bộ trưởng Quốc phòng William Perry, và cựu Ngoại trưởng George Shultz giải thoát thế giới khỏi vũ khí hạt nhân. Tuy nhiên, trong các cuộc thảo luận của tôi với họ, đó rõ ràng là một mục tiêu chỉ có thể đạt được bằng những bước đi nhỏ. Và với sự phức tạp của vũ khí hạt nhân ngày càng gia tăng, dường như giới hạn đó giờ đã xa với hơn bao giờ hết. Vì lý do đó, sẽ rất dễ sai lầm phải là một phần thiết yếu trong chiến lược quốc phòng của chúng ta trong tương lai gần. Theo đó, chúng ta sẽ phải tiếp tục hiện đại hóa vũ khí hạt nhân của mình và tăng cường chúng lại các cuộc tấn công mạng mà các hệ thống điện tử kiểm soát chúng.

Hầu hết các hệ thống máy tính và mạng truyền thông của Mỹ đều có nguy cơ chịu các cuộc tấn công mạng. Những người chiến lược đánh cắp có thể thâu tóm các công nghệ

và ý tưởng của Mỹ, chúng ta sẽ cần phải tập trung lại các hoạt động trên mạng của mình. Các cơ quan của quân đội Mỹ, Bộ An ninh nội địa và Cục điều tra liên bang (FBI), đội phó với các cuộc tấn công mạng phải được thông tin đầy đủ về mối quan hệ duy nhất do một quan chức cấp nội các đứng đầu. Cơ quan đó phải chịu trách nhiệm về các tấn công mạng liên phòng thủ mạng, và phòng thủ mạng phải bao gồm cả các hệ thống chính phủ liên thông mới.

Ngoài ra, chính phủ có thể quy định mã hóa dữ liệu nhạy cảm và cá nhân các cơ quan có thể tập trung các cuộc luyện tập phòng thủ mạng và triển khai “các đội đội” để được lập thể nghiêm ngặt hơn thông tin của hệ thống trực các cuộc tấn công. Nhưng chúng ta không thể chỉ dựa vào phòng thủ. Washington phải sẵn sàng khi năng đang diễn ra chiến của mình để xác định nguồn gốc của các cuộc tấn công mạng và sau đó trả đũa kích hoạt hoặc có chừng mực, tùy tình hoàn cảnh. Và do chiến tranh mạng có những ý nghĩa địa chính trị, ngoại giao sẽ là chìa khóa để tập trung phòng thủ tập thể trong số các đồng minh của chúng ta - một NATO không gian mạng - một cách hiệu quả.

Khu vực tập nhân công đóng một vai trò quan trọng trong hoạt động phòng thủ mạng. Các công ty công nghệ liên của Mỹ thường xuyên thất bại trong việc ngăn chặn các tấn công công nghệ của hệ thống sẵn sàng cho các mục đích thâm nhập, chúng hiện nay can thiệp vào cuộc bầu cử và truyền bá tuyên truyền về khủng bố. Công chúng nói chung và phần còn lại của khu vực tập nhân nên gây áp lực về kinh tế đối với các công ty này - chúng hiện, tập trung quảng cáo và tránh kinh doanh với hệ - cho đến khi hệ thống hiện trách nhiệm của mình.

Tái cân bằng cuộc chiến chống khủng bố

Sau 17 năm, cuộc chiến chống khủng bố đã trở thành một loạt cam kết không hạn chế. Một số cam kết trong đó rõ ràng cần được xem xét lại. Ở Afghanistan, Tổng thống Barack Obama đã xử lý vi mô cuộc chiến tranh này và đưa ra một loạt biện pháp nãa vãi, và Tổng thống Trump đã gửi thêm quân đến một cuộc xung đột không thể giải quyết bằng quân đội. Quyết định của cả hai vị tổng thống đều là những sai lầm. Hiện giờ thay vào đó chúng ta phải viện đến ngoại giao để thông tin thông tin với tất cả các bên liên quan ở Afghanistan và một lối thoát bền vững dành cho Mỹ.

Chúng ta nên tiếp tục huấn luyện và hỗ trợ các lực lượng chính phủ Afghanistan để họ có thể nắm giữ các trung tâm dân cư quan trọng, nhưng chúng ta nên giữ hòng bởo và 2 lợi ích cốt lõi của M: ngăn chặn Afghanistan mất lòng nòng trở thành nơi trú ẩn an toàn cho những kẻ khủng bố và đem bởo rởng và khí hốt nhân của Pakistan và an toàn. Cả hai mục tiêu đều không đòi hỏi phải có nhiều sự hiện diện của M trên thộc địa. Lực lượng M ở vùng Vịnh và dọc biên giới phía Bắc Afghanistan có thể đạt được mục tiêu đầu tiên. Một giới pháp chính phủ ở Afghanistan làm giảm nguy cơ hòng loàn tràn qua biên giới, cùng với sự trợ giúp lâu dài ở Pakistan để hỗ trợ các thế chế kiểm soát hốt nhân dân sự, có thể giúp đạt được mục tiêu thứ hai. Chúng ta không nên lo lắng về những khó khăn trong việc đạt được một giới pháp như vậy. Nhưng có lẽ đó là cách duy nhất để thoát khỏi một cuộc xung đột mới khác là dòng ng không ngừng mà không có nguy cơ dòng đòng mất cuộc tởm máu ở Afghanistan hay bởt ở Pakistan.

Tởng thởng Trump xứng đáng được tin tưởng để cải thiện chiến lược của Tởng thởng Obama chống lại Nhà nòng Hồi giáo (IS) ở Syria và Iraq. Giới đây, thành trì của những kẻ khủng bố gần như đã bởo loảng bởo, lợi ích cốt lõi duy nhất còn lại của M đang bởo đe dọa là ngăn chặn IS sử dụng những quộc gia đó để tiếp tục các cuộc tấn công chống lại chúng ta trong tương lai. Nhiệm vụ đó không đòi hỏi một cam kết lớn của quân đội M. Với sự giúp đỡ của chúng ta, các đồng minh có lợi ích như hòngng tiếp hòng chính chúng ta - như Ai Cập, Israel, Saudi Arabia, Thổ Nhĩ Kỳ và các nòng châu Âu - nên dòng đòng trong việc giảm thiểu mối đe dọa liên tục những đã giảm bởt tiếp IS và hòng hòngng ngởng tiếp nòng Syria.

Trong tương lai, chúng ta cần phải cần trọng hòng nhiều và tiếp trung vào cách chúng ta chiến đấu chống khủng bố. Chúng ta phải phát triển các tiêu chuẩn tiếp hòng và việc khi nào thì can thiệp ở nòng ngoài. Và khi chúng ta can thiệp, chúng ta cần những hòngng dòng rõ ràng hòng và cam kết những loảng nguồn lực nào - ví dụ, quân chiến đấu so với các nhà huấn luyện quân sự. Chúng ta cũng cần các tiêu chuẩn rõ ràng hòng và việc khi nào thì chúng ta phải tiếp cởng các cam kết của mình và khi nào thì cần giảm bởt những tấn thọt và rời đi. Ởc biệt, chúng ta nên giữ hòng các nòng lực chống khủng bố lớn của chúng ta ở các trởng hợp mà trong đó tiếp quộc của chúng ta tiếp tiếp bởo lâm nguy. Khi nó không gây nguy hiểm, chúng ta nên tránh bởo lôi kéo vào các cuộc tiếp chiến và thay vào đó sử dụng ngởng giao tiếp tiếp hợp các đội tác quộc tiếp gánh vác và trí dòng đòng. Làm như vậy sẽ cho phép chúng ta tiếp kiểm các nguồn lực của chúng ta cho những thách thức gây ra một mối đe dọa lâu dài lớn hòng nhiều tiếp với an ninh quộc gia của M.

Cách thế tiếp phó sự tiếp đòng của Trung Quốc

Chúng đều trong số những thách thức đó là một Trung Quốc ngày càng quy mô đoán. Bắc Kinh đang tìm cách biến số kinh tế thành ảnh hưởng khu vực thông qua các dự án như Sáng kiến “Vành đai và Con đường”, một dự án cơ sở hạ tầng khổng lồ và Ngân hàng Đầu tư Cơ sở hạ tầng châu Á, một đội thủ của các ngân hàng phát triển do phương Tây dẫn đầu. Tìm cách lấp đầy khoảng trống chính trị do vắng bóng số lãnh đạo quốc tế của Mỹ gây ra, các nhà lãnh đạo Trung Quốc đang đưa ra những khẳng định vô lý rằng quốc gia của họ sẽ xác định thế nào là quyền tự do.

Thách thức chính đối với Mỹ là hội nhập Trung Quốc vào hệ thống quốc tế theo cách cho phép chúng ta bảo vệ lợi ích của mình ở châu Á và bảo vệ các thị trường quốc tế chúng tôi các cuộc tấn công của Trung Quốc nhằm vào các giá trị dân chủ. Mục tiêu cuối cùng của Trung Quốc là chiếm đoạt cái nước này coi là số thế giới của Mỹ và thay thế nó bằng một trật tự mới, trong đó Bắc Kinh có tiếng nói ngang bằng trong việc thiết lập các quy tắc. Nước này muốn đẩy Mỹ ra khỏi Tây Thái Bình Dương, làm suy yếu các liên minh của chúng ta trong khu vực, và tái tạo một phạm vi ảnh hưởng lấy Trung Quốc làm trung tâm ở châu Á mà không có những thách thức đối với sự cai trị độc đoán của nước này.

Làm xáo trộn những hy vọng và kỳ vọng của chúng ta, Trung Quốc đã xoay xở thực hiện tăng trưởng kinh tế mà không bị buộc phải thay đổi. Những nền kinh tế nước này có những sai sót về cấu trúc nghiêm trọng, bao gồm các mức nợ quá cao, nhiều người nghèo và hậu quả khó khăn trong việc chi trả các chi phí sinh hoạt và tiền lương ngày càng không cạnh tranh so với mức lương ở các nước láng giềng của Trung Quốc. Trung Quốc cũng không phải là một khối thống nhất: giằng nhằng Mỹ, đặt nước này bị các phe phái cạnh tranh chia rẽ, dẫn đến việc tranh đấu nội bộ làm chệch hướng các nguồn lực sinh lợi. Trung Quốc không cần bị kích thích như Liên Xô từng như vậy, bởi vì hành xử khiêu khích của nước này đã đẩy một số nước láng giềng của nước này vào vòng tay của chúng ta. Thật vậy, thông qua các hành động của mình, người ta có thể tin tưởng Bắc Kinh sẽ kiềm chế.

Một số khác biệt nữa giữa cuộc ganh đua với Trung Quốc ngày nay và cuộc ganh đua với Liên Xô trong Chiến tranh Lạnh là Trung Quốc và Mỹ rất phụ thuộc lẫn nhau về kinh tế. Điều này không chỉ có nghĩa là hai nước sẽ vẫn cùng phụ thuộc trong tương lai gần mà còn có nghĩa là quan hệ giữa hai nước sẽ không phải là một trò chơi được một người thắng. Có nhiều cơ hội để theo đuổi các chiến lược với Trung Quốc mà có thể đi đôi với hệ thống thế giới để phân bổ vai trò quốc tế ngày càng tăng của Bắc Kinh trong khi mang lại lợi ích cho cả hai bên. Những cơ hội này bao gồm việc kiềm chế Triều Tiên, giới quy mô vận động biến đổi khí hậu, thúc đẩy đầu

tổ quốc và tăng trưởng kinh tế.

Tuy nhiên, có những giới hạn về số lượng thành quả có thể đạt được thông qua hợp tác. Chúng ta nên thừa nhận sự cạnh tranh của chúng ta với Trung Quốc một cách thông minh hơn và chuẩn bị cho một nền kinh tế của chúng ta cạnh tranh một cách mạnh mẽ hơn. Điều này không nhất thiết có nghĩa là dồn thân vào một con đường hoàn toàn đối đầu. Thay vào đó, nó có nghĩa là ít ưu tiên hơn hy vọng về một sự tiến triển chính trị hòa bình ở Trung Quốc và khuyến khích Bắc Kinh đóng một vai trò mang tính xây dựng trong hệ thống quốc tế. Nó cũng có nghĩa là sẵn sàng kiên quyết chống lại những động thái của Trung Quốc đe dọa Mỹ và các đồng minh.

Sẽ không thể đạt được những mục tiêu này nếu chúng ta tiếp tục làm suy yếu Bộ Ngoại giao. Thay vào đó, chúng ta phải trao quyền cho nó và cho phép các nhà ngoại giao cấp cao dày dạn kinh nghiệm của chúng ta dẫn đường, sẽ định hướng cho các công cụ sức mạnh Mỹ để khai thác những điểm yếu của Trung Quốc. Các quan chức Mỹ nên ủng hộ một cách thông minh hơn những giá trị mà chúng ta yêu mến và lên tiếng phê phán những thiếu sót của Trung Quốc. Họ cũng nên báo về những lợi ích kinh tế của chúng ta một cách tốt hơn bằng cách chống lại việc bán phá giá và sự thao túng tiền tệ của Trung Quốc, hợp lý hóa quá trình giải quyết tranh chấp của Tổ chức Thương mại Thế giới (WTO), và nhận mạnh sự nhân nhượng lẫn nhau để đồng ý trong việc tiếp cận thị trường.

Việc rạn nứt Trung Quốc cũng có một khía cạnh khác về mặt quân sự. Quân đội Mỹ cần triển khai nhiều lực lượng hơn ở phía Tây Thái Bình Dương và tiếp tục thách thức những nỗ lực bắt hợp pháp của Trung Quốc mở rộng quyền kiểm soát lãnh thổ của nước này ở đó. Washington cần làm rõ rằng bất kỳ cuộc tấn công nào vào tài sản của Mỹ trong không gian sẽ phải trả giá đắt và mở rộng các khả năng tên lửa và phòng không của các đồng minh khu vực của chúng ta. Tuy nhiên, về lâu dài, cần phải tốt nhất để có được hòa bình nằm ở một Trung Quốc tự mình chọn lựa cách. Sau khi vượt quá trình đó, chúng ta sẽ phải hỗ trợ các nỗ lực đem lại cho chính giới đối chúng ở Trung Quốc sự tiếp cận nhiều hơn với sự thật hiển nhiên về những gì đang xảy ra trên thế giới.

Cùng với nhau chúng ta mạnh mẽ hơn

Một nền một hệ thống thuyết an ninh quốc gia mà có thể xây dựng một sự đồng thuận

xung quanh đó - cả gia đình Dân chủ và Đảng Cộng hòa lên với những người chia sẻ những lợi ích và giá trị của chúng ta ở nước ngoài. Khi chúng ta tiếp tục tìm kiếm điếu đó, chúng ta nên làm việc cùng nhau để đảm bảo tương lai kinh tế, làm mới và củng cố các hệ thống phòng thủ và các liên minh của chúng ta, và tập trung vào những thách thức chính đối với lợi ích quốc gia của chúng ta. Thay vì lùi lại và đi một mình, nước Mỹ phải hợp tác và lãnh đạo.

Đó là sự thất bại cho dù đất nước có vấn đề là Trung Quốc, Iran, hay Nga và liệu vấn đề đang gây nguy hiểm là phổ biến về khí hậu nhân, an ninh mạng, hay chống khủng bố. Những đề xuất được biết đến mà tiêu chí chính sách đối ngoại nào, chúng ta sẽ phải tiếp tục để rõ sự khác biệt và thừa nhận trong nước. Nếu không làm vậy, chúng ta không thể hy vọng giành được điếu. Chúng ta cũng sẽ không thể vượt qua được các cơ chế về tài chính, giáo dục, lực lượng lao động và các cơ chế khác cần thiết để khôi phục niềm tin của người Mỹ vào sự can thiệp quốc tế.

Tôi tin rằng những giá trị sâu bên trong của chúng ta sẽ hướng dẫn chúng ta đi đúng hướng. Khi chúng ta nhìn lại lịch sử, người Mỹ có thể tự hào về thực tế rằng chúng ta đã làm cho thế giới nhiều hơn trở thành một thế giới tốt đẹp hơn. Chúng ta có thể có được sự minh bạch cho tương lai về những thành tựu trong quá khứ của mình. Làm việc cùng nhau theo tinh thần thừa nhận giữa hai đảng, những người theo chủ nghĩa lý tưởng và những người theo chủ nghĩa thực tế có thể giúp Mỹ tìm lại sự khác biệt đúng đắn hình ảnh về mình của chúng ta và đảm bảo an ninh của chúng ta. Nước Mỹ sẽ minh bạch hơn và thịnh vượng hơn vì điếu đó.

John Kasich , Thống đốc bang Ohio, Mỹ. Bài viết được đăng trên tạp chí [Foreign Affairs](#)

Trần Quang (gt)